

MaROS Edit
BONYOLULT
egy banda

2.

Indulás a sítáborba

Mióta Apa közölte velem, mi vár rám, igyekeztem nyitott füllel járkalni a suliban, hátha kideríthetek pár infót arról, kiknek a társaságában kell végigszenvednem a sítábort. Mivel korábban egyáltalán nem érdekelt ez a téma, ráadásul a rendszer befizetés már novemberben lezajlott, nem volt egyszerű dolgom. Már csak azért sem, mert azokban a hetekben nem voltam beszélőviszonyban senkivel.

Sejtettem, hogy van már valami közös Messenger-csoport, ahol a résztvevők megtárgyalják a legfontosabbakat – mint például ki ki mellett ül majd a buszon, szobabeosztás meg hasonlók –, de természetesen nem vettem a bátorságot, hogy kezdeményezzek, és netán rákeressek a csoportra vagy bekéredzkedjek közéjük. Mindegy. Majd ülök a kísérőtanár mellé, és alszom a buszban, ha nincs más megoldás. Csak éljem túl ciki nélkül azt a pár napot... Igyekszem majd olyan átlátszó és észrevétlen lenni, amennyire csak tőlem telik. Ami azt illeti, ebben a témakörben amúgy nem is vagyok rossz...

Eme utóbbi gondolatomban megnyugodva picit fellelegeztem.

Azon a bizonyos január végi szombat reggelen a szokásosnál is nehezebben kászálódtam ki az ágyból. Nyilván köze lehetett ehhez a ténynek, hogy a szervezetem minden létező sejtje tüntetésbe lendült az igazságtalanság ellen, miszerint hétvégén hajnali ötkor próbáltam éber működésre bírni – na jó, nem én próbáltam, hanem Anya, aki először kedvesen ébresztgetett, aztán egyre kétségbeesettebben rázott, hogy térjek már végre magamhoz, mert még lekésem a buszt. És talán ez volt a másik, titkos oka a nehéz éledezésemnek – valahol nagyon bíztam benne, hogy mint a *Reszkesetek betörőkben*, nálunk is kihagy éjszaka az áram, lemerül az összes töltőre dugott telefon, és ébresztőhang híján jól átalusszuk családilag az indulást. Mert akkor önhibámon kívül megmenekültem...

Persze nem így lett. Az amúgy sem rózsás kedvemen az sem lendített nagyot, hogy Apa fuvarozott a sulis elé, valahogy továbbra is „nemkívánatosnak” éreztem a társaságát a többiek előtt. Még ha nem is tudtam akkor még, kik is lesznek pontosan ezek a „többiek”... Abban reménykedtem, hogy sícuccokkal talán más is a szüleire lesz kénytelen hagyatkozni, és nem én leszek az egyetlen, akit az apja szállít a helyszínre.

Nos, azt kénytelen voltam megállapítani, hogy kilencediktől felfelé bizony én voltam az egyetlen. A többiek vagy baromi sportosak, hogy sícuccokkal és egyéb csomagokkal megpakolva képesek voltak a sulisig baktatni otthonról, vagy csak azt a taktikát alkalmazták, mint én Ádámék bulija előtt: kipattantak a szülei autójából a szomszéd utcában.

Ha mindez nem lett volna elég, Anya ragaszkodott hozzá, hogy egészen a busz indulásáig ott maradjanak, és integesenek nekem. Halál égő, komolyan!

Apa nagy lelkesen üdvözölte a busz körül sertepertelő Szikszait, aki némileg zavartan pislogott Apára, látszólag nem számított a jelenlétére ezen a hajnalon. És mint aki rosszat sejt, rögtön el is kezdte forgatni a fejét, majd amikor megállapodott rajtam a tekintete, morcosan összehúzta a szemöldökét. Nem ébresztett kellemes emlékeket benne a látványom, van ilyen. Mondjuk, az érzés kölcsönös, én sem állhatom a búráját. Azt, mondjuk, nem értettem, mit van úgy meglepve, nem tanulmányozta át a névsort, vagy mi van? Oké, hogy általában a tanároknak gőze sincs, ki vagyok, de sajnos Szikszai pontosan vágja.

Ahogy ő nem örült a jelenlétemnek, én sem az övének, már csak azért sem, mert ha ő a kísérőtanár, akkor fuccs a tervemnek, miszerint majd jól beülök az első székre a tanár mellé. Mert hogy nem fogok a társaságában utazni hat órát, az már fix!

Míg én ezen morfondíroztam, Anya jól oldalba bökött:

– Nézd csak, szívecském! Ott vannak az osztálytársaid! Ott van az az új lány is, az a szép fekete hajú... hogy is hívják? Kati?

– Kitti... – javítottam ki Anyát, és kénytelen voltam megállapítani, hogy sajnos igaza van. Tőlünk vagy két méterre csoportosultak a lányok, középen természetesen Kitti, ki más, körülötte pedig a hú csatlósai: Dia, Heni, Jucus és Léna. Gyors fejszámolással kisakkoztam, hogy pont páratlanul vannak, tehát egy normális univerzumban odasasszézhathnék hozzájuk hatodiknak, és máris lenne szomszédom a buszban. De ez nem egy normális univerzum volt, és inkább töltöm Szikszai mellett a buszutat, mint hogy elkezdjek pitizni Kittinek és a bandájának. (Na jó. Inkább ülöm egyedül végig az utat, ha már lehet választani.)

– Ó igen, tényleg. Fel is ugrom a buszra, és foglalok hatunknak jó helyeket egymás közelében – közöltem Anyával, és mielőtt elkezdhetett volna gondolkodni rajta, miért olyan fontos ez, miért nem megyek inkább oda hozzájuk üdvözölni őket, már ott is hagytam. Természetesen azért volt olyan sürgős mindez, mert el akartam kerülni, hogy a végén tényleg Kittiék vagy Szikszai mellé kelljen ülnöm.

Szerencsére voltak még szabad helyek bőven, így le is cuccoltam magam a busz közepe felé az ablak felőli oldalra. Elleszek itt egyedül Ausztriáig.

Mire visszatértem a székfoglaló akcióból, Anya már Kittiék gyűrűjében duruzsolt. Hihetetlen, mire nem képes! Ha smúzolásból bajnokot avatnának, nem kérdés, ki lenne a befutó... Most kénytelen voltam én is odamenni hozzájuk...

– Adélka, az osztálytársnőid nem is tudtak róla, hogy te is velük utazol! Miért nem mondtad meg nekik?

– Elfelejtettem... – vontam meg a vállam, mintha ez a világ legtermészetesebb indoka lenne.

– Mondtam a lányoknak, hogy foglaltál jó kis helyeket, nem kell aggódniuk.

– Igen, ez állati kedves volt tőled, Adél! Fel is megyünk lepakolni, hol fogunk ülni? – mosolygott rám Kitti, mintha a legjobb barinők lennének. Én hülye pedig válaszul csak elmagogtam, hogy a busz közepén dobtam le a hátizsákom, mire ők egy „köszí szépen” kíséretében megveregették a vállam, és testületileg felvonultak a buszra. Hurrá, Anya ezt is elintézte nekem.

Ahogy sejteni lehetett, Kittiék már nem dugták elő az orrukat a buszból, én pedig Anya unszólása ellenére sem voltam hajlandó addig közéjük menni, míg el nem indulunk. Elvégre

örülhetne is, hogy ki akarom élvezni velük a búcsú pillanatait, nem igaz?

Közben Apa is visszatért hozzánk a Szikszaiával való jó-pofizásból, és hatalmas jókedvvel ecsetelte, hogy ismeri a síoktatót, aki foglalkozni fog velünk, nagyon profi a srác, úgy fogok hazatérni egy hét után, hogy jobban fogok síelni, mint ő. Na, arra befizetnék... ha rajtam múlik, ki sem jövök majd a hűtéből!

Mikor nem odázhattam tovább a dolgot, felvonszoltam magam én is a buszra. Mondanom sem kell, a cuccaimat Kittiék totál máshová rámolták, a tanárok mögötti helyre, ahová senki épeszű nem akar ülni, ők ötven pedig elterpeszkedtek az eredetileg foglalt helyem körül. Heni mellé felpakolták a hátizsákjaikat, jelezve, hogy arra a székre bizony senki nem fog leülni – én különösen nem... Ennyit a ki kinek a szomszédja lesz dilemmámról...

Szikszai közben elkezdte felolvasni a névsort. Már az Sz betűnél járt, de az én nevemen egyszerűen áthaladt, mert a Szabó helyett azt mondta:

„Szalay Bálint.”

Akkorát dobant a szívem, hogy azt hittem, menten rosszul leszek. Bálint?? Hogy kerülne ide Bálint? Éreztem, ahogy dobolni kezd a vér a fülemben, elpirulok, és előnt az izzadság. (Jut eszembe, raktam el elég dezodort vajon??) Mielőtt azonban még a romantikus képzelgésemet utat törhetett volna magának a fejemben – miszerint Bálint meglepinek szánta, hogy időközben hazajöttek, és Apáékkal szövetkezve befizetett ő is a sítúrára, hogy itt végre együtt lehessünk, a havas hegycsúcson pedig elcsattanhasson az első csókunk... –, a többiek hangos morajlással közölték, hogy itt valami tévedés

lesz, Bálinték Németországba költöztek még tavaly év végén. Szikszai pedig morcosan bólogatni kezdett.

– Ja, igen, igen... nem frissítették a névsort a tanáriban. Bálint még az utolsó tanítási napon visszalépett. És mondták is, hogy van egy új jelentkező a helyére. Kinek a nevét nem olvastam?

Na, már csak ez hiányzott. Mindenki rám figyelt, ahogy nagy nehezen feltoltam a kezem, és kinyögtem:

– Az enyémet... Szabó...

– Hát persze. A Szabó edző lánya. Adél. Most már értem... – húzta el a száját, mintha egy gusztustalan kajamaradék lennék, akit a várva várt fő fogás helyett feltálatlanak neki. Hát bocs. Én is Bálint társaságára szavaznék inkább, ha lehetne, de most be kell érnie velem.

– Akkor már csak az a Jámbor gyerek hiányzik. A hetedik béből. Még két percet várunk rá, aztán itt hagyjuk.

Ez a része már nem érdekelt a mondandójának, abszolút hidegen hagyott, ki az Jámbor gyerek a hetedik béből. Csak arra tudtam gondolni, hogy ezek szerint Bálint helyére kerültem be a sítáborba – és őt átkoztam el azon a napon, mikor Apa közölte a „jó hírt”. Vissza lehet szívni valahogy az ilyen átkokat?!

Az utolsó pillanatban aztán egy feltűnően alacsony és nagyon hiperaktív fiú ugrott fel a buszba. Szikszai, a kúper koronázatlan fővédnöke a maga stílusában ráparancsolt, hogy rakja már le magát mellém, mert indulnánk. Mivel sehol nem volt szabad hely (Heni úgy terpeszkedett a hátizsákokkal a két ülésen, hogy mindenki számára egyértelműen lejtött a jelzés...), el kellett fogadnom a tényt, hogy mellette fogok ülni Ausztriáig (Szikszainál mégis jobb...). Mindegy, majd bedugom a fülembe a zenéimet, és megpróbálok relaxálni.

Aha, ahogy azt elképzeltem...

Jámbor Ákit ugyanis félelmetes beszélőkével áldotta meg a Magasságos, mert be nem állt a szája. Mindent megtudtam róla, amit soha nem akartam: hogy hogyan szedték le a szemölcsöt a sarkáról alsóban, hogy a macskájuk elviselhetetlenül nyávogott, mikor rátört a „macskaszerelem”, azaz a párzási időszak, vagy hogy szalonnás rántottát reggelizett, amitől mindig szörnyen felfújódik. (Ez utóbbi konkrétan réműlettel töltött el, elvégre túl közel ült hozzám... ugye...)

De a csúcs kétségkívül az volt, amikor nagy sóhajjal közölte:

– Úgy örülök, hogy melléd sodort a sors. Tudod, mindig is jobban buktam az idősebb nőkre. A korombeliek olyan éretlenek...

Mielőtt még szerelmet vallhatna (na ne már!), gyorsan a fülembe dugtam a fülhallgatómat, és elindítottam az *All the small thingst*. Az elmúlt időszakban elég sokat pörgött ez a dal...

Szicszai a névsorolvasással úgy felkorbácsolta az emlékeimet Bálintról (nem mintha enélkül nem ő járna állandóan a fejemben), hogy természetesen róla álmodtam, miután sikerült bealudnom – vagy a korai kelés vagy Áki dumája volt rám ilyen hatással. Álomban Bálint váratlanul megjelent a hegyen, egész pontosan beült mellém a páros felvonóba, és végigröhögtük a felvonózást a hegytetőig. Ott kisegített a liftből, nehogy elnyaljak a túl nagy lendülettől, és közölte, hogy pár hét múlva visszaköltöznek Magyarországra. Úgyhogy ha még mindig benne vagyok, akár találkozgathatnánk is.

Ezen a ponton arra ébredtem, hogy folyik a nyálam... Áki vállára, aki ezt hősiezen viselte, sőt, még ábrándosan vi-gyorgott is hozzá.

– Izé... ne haragudj... – töröltem meg zavartan a szám szélét.

– Ugyan már. Tök cuki voltál. Valami nagyon szépet álmodhattál, mert mosolyogtál közben. Nézd, lefotóztam. – Azzal az arcomba tolta a telóját, és tényleg, ott virítottam a képernyőn, nyálcsorgató pózban. Gondoltam, kikérem magamnak ezt a jogsértést, de mivel épp az imént dzsuláztam össze a pulcsiját, úgy éreztem, nincs jogom belé kötni. Inkább csak morcosan a másik irányba fordultam, és úgy bámultam ki felé az ablakon.

Elvégre ez az álom lehet, hogy nem is hülyeség. Simán belefér, hogy ő is épp ott legyen a családjával, nem? Ausztria és Németország szomszédos országok, miért ne ruccanhatnak át, ha eredetileg is ez volt a terv erre a hétre, nem igaz?!

És ebben a szívderítő reményben újra beszunyáltam. Nagyon vigyázva, hogy a nyálam csak az ablaküvegre csoroghasson...

TARTALOM

1. Új tervek (kár, hogy nem az enyéme)	5
2. Indulás a sítáborba	17
3. Pályán kívül	25
4. Hirtelen felindulásból elkövetett kitérkezés	43
5. A korizás	56
6. A titokzatos hódoló	72
7. Egy igazi randi... ami mégsem az igazi	83
8. A lebukás	100
9. Váratlan látogató	117
10. A végzet asszonya... ja, nem	131
11. Rocksztár lesznek	145
12. Próba extrával	164
13. A toborzás	175
14. Kínos találkozások	190
15. A terv változott...	207
16. Félreértések estéje	214
17. Tiszta vizet a pohárba	229

AKI SZERET, AZ NEM BÁNT!

A FELHŐK KÖZÜL IS FELDERENG A MÚLT

